ORDONANȚA CURȚII (Camera a șasea)

12 ianuarie 2017*

„Trimitere preliminară — Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții — Taxa pe valoarea adăugată — Directiva 2006/112/CE — Articolele 2, 9, 26, 167, 168 și 173 — Deducerea taxei achitate în amonte — Persoană impozabilă care desfășoară în același timp activități economice și activități neeconomice — Societate de tip holding care furnizează filialelor sale servicii cu titlu gratuit”

În cauza C-28/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Kúria (Curtea Supremă, Ungaria), prin decizia din 7 ianuarie 2016, primită de Curte la 18 ianuarie 2016, în procedura

MVM Magyar Villamos Művek Zrt.

împotriva

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii J.-C. Bonichot și C. G. Fernlund (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru MVM Magyar Villamos Művek Zrt., de Sz. Vámosi-Nagy și de P. Vaszari, ügyvédek;

— pentru guvernul maghiar, de M. Bóra, de G. Koós și de Z. Fehér, în calitate de agenți;

— pentru guvernul Regatului Unit, de J. Kraehling, în calitate de agent, asistată de H. L. McCarthy, solicitor;

— pentru Comisia Europeană, de V. Bottka și de L. Lozano Palacios, în calitate de agenți,

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

* * Limba de procedură: maghiara.

dă prezenta

Ordonanță

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 2, 9, 26, 167, 168 și 173 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între MVM Magyar Villamos Művek Zrt., pe de o parte, și Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Direcția de reclamații a Administrației Financiare și Vamale Naționale, Ungaria, denumită în continuare „administrația fiscală”), pe de altă parte, cu privire la dreptul MVM de a deduce taxa pe valoarea adăugată (TVA) aplicată, în amonte, serviciilor achiziționate în beneficiul filialelor sale.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2006/112 stipulează:

„Următoarele operațiuni sunt supuse TVA:

[…]

(c) prestarea de servicii efectuată cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare;

[…]”

4 Conform articolului 9 alineatul (1) din această directivă:

„«Persoană impozabilă» înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective.

Orice activitate a producătorilor, comercianților sau persoanelor care prestează servicii, inclusiv activitățile miniere și agricole și activitățile prestate în cadrul profesiunilor liberale, este considerată «activitate economică». Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate este de asemenea considerată activitate economică.”

5 Articolul 26 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„Fiecare dintre următoarele tranzacții este considerată o prestare de servicii efectuată cu plată:

[…]

(b) prestarea gratuită de servicii de către persoanele impozabile în folosul propriu sau al personalului acestora, sau, mai general, în alte scopuri decât cele de activitate.”

6 Potrivit articolului 167 din aceeași directivă:

„Dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă.”

7 Articolul 168 din Directiva 2006/112 prevede:

„În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul, în statul membru în care efectuează operațiunile respective, de a deduce din valoarea TVA, pe care are obligația de a o plăti, următoarele sume:

(a) TVA datorat sau achitat în statul membru în cauză pentru bunurile care îi sunt sau care urmează a-i fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează a-i fi prestate de o altă persoană impozabilă;

[…]”

8 Articolul 173 alineatul (1) din această directivă prevede:

„În cazul bunurilor sau serviciilor utilizate de o persoană impozabilă atât pentru operațiuni care dau drept de deducere în conformitate cu articolele 168, 169 și 170, cât și pentru operațiuni care nu dau drept de deducere a TVA, deducerea este permisă numai pentru partea din TVA care poate fi atribuită primelor tranzacții.

[…]”

Dreptul maghiar

9 Articolele 2, 6, 14, 119, 120 și 123 din az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Legea nr. CXXVII din 2007 privind TVA-ul) transpun în ordinea juridică maghiară articolele 2, 9, 26, 167, 168 și 173 din Directiva 2006/112. Modul de redactare a acestor dispoziții de drept intern este în esență identic cu cel al articolelor din directiva menționată pe care le transpun.

Litigiul principal și întrebările preliminare

10 MVM este o societate comercială de stat care își desfășoară activitatea în sectorul energiei. Pe de o parte, aceasta închiriază centrale electrice și rețele de fibră optică. Pe de altă parte, este proprietara unei serii de societăți care în principal produc sau comercializează energie electrică.

11 Prin încheierea unui așa-numit contract „de subordonare”, în sensul legislației maghiare, MVM a creat, împreună cu filialele sale, un grup de societăți (denumit în continuare „grupul”), recunoscut în conformitate cu aceeași legislație. Cu toate acestea, constituirea unui astfel de grup nu a avut ca efect crearea unei persoane juridice distincte sau pierderea personalității juridice a membrilor grupului. În plus, acești membri nu au aderat la un regim de supunere a grupului la plata TVA-ului.

12 Litigiul principal privește decizia adoptată de administrația fiscală ca urmare a unui control al declarațiilor societății MVM privind TVA-ul, corespunzătoare exercițiilor financiare 2008-2010.

13 În această perioadă, MVM a fost responsabilă de managementul strategic al grupului. În acest scop, aceasta a recurs la servicii juridice, la servicii de management al întreprinderii și de relații publice, în primul rând, în beneficiul propriu, aceste servicii fiind prestate în cadrul activității sale de închiriere de centrale electrice și de rețele de fibră optică, supusă, ca atare, TVA-ului, în al doilea rând, în beneficiul întregului grup și, în al treilea rând, în beneficiul fiecăruia dintre membrii acestui grup. MVM a dedus TVA-ul aferent tuturor acestor servicii. Cu toate acestea, chiar și atunci când serviciile respective erau în interesul întregului grup sau erau direct legate de activitatea taxabilă a celorlalți

membri ai grupului, cu câteva excepții, MVM nu a facturat filialelor sale serviciile respective. De asemenea, MVM nu a impus în cadrul grupului o remunerație generală pentru managementul său strategic, astfel încât aceasta a desfășurat activitatea de management cu titlu gratuit.

14 Administrația fiscală a considerat că TVA-ul aferent serviciilor juridice, serviciilor de management al întreprinderii și de relații publice este deductibil, în conformitate cu Legea nr. CXXVII din 2007 privind TVA-ul, numai în măsura în care MVM a utilizat aceste servicii pentru a efectua livrări de bunuri sau prestări de servicii. Astfel, administrația a refuzat societății MVM dreptul de deducere a TVA-ului aferent serviciilor menționate, atunci când acestea au fost utilizate în interesul celorlalți membri ai grupului sau atunci când era vorba de servicii de management al întreprinderii legate de achiziția de participații (denumite în continuare „serviciile în cauză"). Astfel, în aceste împrejurări, administrația fiscală a considerat că MVM era beneficiarul final al acestor servicii.

15 MVM a formulat o acțiune împotriva deciziei administrației fiscale, susținând că serviciile în cauză constituiau cheltuieli generale legate de activitatea sa taxabilă, având în vedere calitatea sa de persoană impozabilă în scopuri de TVA care nu desfășoară nicio activitate scutită de impozit. În cadrul acestei acțiuni, MVM a susținut de asemenea că faptul că MVM nu a emis facturi filialelor sale nu afecta dreptul său de a deduce TVA-ul.

16 Instanța de prim grad a respins această acțiune pentru motivul că serviciile în cauză nu fuseseră utilizate în scopul desfășurării unei activități supuse plății TVA-ului și că nu exista niciun drept de deducere a TVA-ului achitat în amonte pentru astfel de servicii.

17 MVM a declarat recurs în fața instanței de trimitere, Kúria (Curtea Supremă, Ungaria).

18 Instanța de trimitere constată că, în perioada în discuție în cauza cu care este sesizată, MVM a acționat ca o societate de tip holding pasiv în ceea ce privește facturarea, în măsura în care filialele sale îi plăteau, în principiu, numai dividende, însă ca o societate de tip holding activ în ceea ce privește exercitarea managementului centralizat al activităților grupului.

19 Or, această instanță observă că, din punct de vedere economic, într-un grup de întreprinderi exclusiv național, facturarea de către societatea de tip holding a serviciilor prestate filialelor sale este doar o chestiune tehnică. În plus, nu ar putea fi vorba despre gratuitate, întrucât MVM ar obține dividende mai mari în schimbul serviciilor pe care le prestează, în mod pretins cu titlu gratuit, filialelor sale.

20 În aceste împrejurări, Kúria (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Trebuie să se considere că o societate de tip holding care are un rol activ în managementul anumitor afaceri ale filialelor sau ale întregului grup de societăți, dar care nu repercutează asupra filialelor costurile serviciilor prestate în legătură cu activitatea de holding activ și nici TVA-ul aferent, constituie o persoană impozabilă obligată la plata TVA-ului în raport cu serviciile respective?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, societatea de tip holding activ poate exercita și, dacă da, în ce mod dreptul de deducere a TVA-ului aferent serviciilor utilizate de aceasta care sunt direct legate de activitatea economică taxabilă a unor filiale?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, societatea de tip holding activ poate exercita și, dacă da, în ce mod dreptul de deducere a TVA-ului aferent serviciilor utilizate de aceasta care sunt în interesul întregului grup de societăți?

4) Răspunsurile la întrebările de mai sus sunt diferite și, dacă da, în ce măsură în cazul în care societatea de tip holding activ facturează filialelor serviciile utilizate menționate cu titlu de servicii intermediare?”

Cu privire la întrebările preliminare

21 În conformitate cu articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când o întrebare formulată cu titlu preliminar este identică cu o întrebare asupra căreia Curtea s-a pronunțat deja, atunci când răspunsul la o astfel de întrebare poate fi în mod clar dedus din jurisprudență sau atunci când răspunsul la întrebarea formulată cu titlu preliminar nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată.

22 În prezenta cauză se impune aplicarea acestui articol.

23 Prin intermediul celor patru întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență să se stabilească dacă articolele 2, 9, 26, 167, 168 și 173 din Directiva 2006/112 trebuie interpretate în sensul că imixtiunea unei societăți de tip holding, precum cea în discuție în litigiul principal, în administrarea filialelor sale, în situația în care nu le-a facturat acestora din urmă nici prețul serviciilor pe care le-a achiziționat în interesul întregului grup de societăți sau al unora dintre filialele sale și nici TVA-ul aferent acestor servicii, poate fi considerată o „activitate economică”, în sensul acestei directive, care dă dreptul de deducere a TVA-ului achitat în amonte pentru aceste servicii.

24 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, deși Directiva 2006/112 stabilește un domeniu de aplicare foarte larg pentru TVA, această taxă vizează numai activitățile cu caracter economic (a se vedea în acest sens, Hotărârea din 29 octombrie 2009, Comisia/Finlanda, C-246/08, EU:C:2009:671, punctul 34 și jurisprudența citată). Astfel, din articolul 2 din această directivă reiese că, dintre prestările de servicii efectuate pe teritoriul unui stat membru, este supusă TVA-ului numai prestarea de servicii efectuată cu titlu oneros de către o persoană impozabilă care acționează ca atare.

25 În această privință, Curtea a stabilit deja că o activitate este, ca regulă generală, calificată drept „economică” atunci când prezintă caracter permanent și este efectuată în schimbul unei remunerații încasate de autorul operațiunii (Hotărârea din 29 octombrie 2009, Comisia/Finlanda, C-246/08, EU:C:2009:671, punctul 37 și jurisprudența citată).

26 De asemenea, trebuie să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, dreptul de deducere a TVA-ului, astfel cum este prevăzut la articolul 167 și următoarele din Directiva 2006/112, constituie un principiu esențial al sistemului comun al TVA-ului și, în principiu, nu poate fi limitat. Acest drept se exercită imediat pentru totalitatea taxelor aplicate operațiunilor efectuate în amonte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată).

27 Regimul deducerilor urmărește să degreveze în întregime întreprinzătorul de sarcina TVA-ului datorat sau achitat în cadrul tuturor activităților sale economice. Sistemul comun al TVA-ului garantează, prin urmare, neutralitatea în ceea ce privește sarcina fiscală corespunzătoare tuturor activităților economice, indiferent de finalitatea sau de rezultatele acestora, cu condiția ca activitățile menționate să fie, în principiu, ele însele supuse TVA-ului (Hotărârea din 15 septembrie 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, punctul 39 și jurisprudența citată).

28 În ceea ce privește condițiile de fond necesare pentru nașterea dreptului de deducere a TVA-ului, din textul articolului 168 litera (a) din Directiva 2006/112 reiese că bunurile sau serviciile invocate pentru a justifica dreptul menționat trebuie să fie utilizate în aval de persoana impozabilă în scopul operațiunilor

taxabile ale acesteia și că, în amonte, aceste bunuri sau servicii trebuie să fie furnizate de o altă persoană impozabilă (Hotărârea din 15 septembrie 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, punctul 40 și jurisprudența citată).

29 În această privință, este necesar să reamintim că, pentru ca TVA-ul să fie deductibil, operațiunile efectuate în amonte trebuie să prezinte o legătură directă și imediată cu operațiuni în aval care dau naștere dreptului de deducere. Astfel, dreptul de deducere a TVA-ului aplicat achizițiilor de bunuri sau de servicii în amonte presupune ca sumele cheltuite pentru achiziția acestora să facă parte din elementele constitutive ale prețului operațiunilor impozitate în aval care dau naștere dreptului de deducere (Hotărârea din 16 iulie 2015, Larentia + Minerva et Marenave Schiffahrt, C-108/14 și C-109/14, EU:C:2015:496, punctul 23 și jurisprudența citată).

30 În ceea ce privește în mod special dreptul unei societăți de tip holding de a deduce TVA-ul, Curtea a stabilit deja că nu are nici calitatea de persoană impozabilă în scopuri de TVA în sensul articolului 9 din Directiva 2006/112, nici dreptul de deducere potrivit articolului 167 din această directivă o societate holding al cărei unic obiect îl constituie dobândirea de participații în alte întreprinderi, fără nicio imixtiune directă sau indirectă a acesteia în administrarea acestor întreprinderi, sub rezerva drepturilor pe care societatea holding menționată le deține în calitatea sa de acționar sau de asociat (Hotărârea din 16 iulie 2015, Larentia + Minerva și Marenave Schiffahrt, C-108/14 și C-109/14, EU:C:2015:496, punctul 18 și jurisprudența citată).

31 Simpla achiziție și simpla deținere de părți sociale nu trebuie considerate activități economice în sensul Directivei 2006/112, conferind autorului lor calitatea de persoană impozabilă. Astfel, simpla dobândire de participații financiare în alte întreprinderi nu constituie o exploatare a unui bun în vederea producerii unor venituri cu caracter de continuitate, întrucât eventualul dividend, fruct al acestei participări, rezultă din simpla proprietate a bunului (Hotărârea din 16 iulie 2015, Larentia + Minerva și Marenave Schiffahrt, C-108/14 și C-109/14, EU:C:2015:496, punctul 19 și jurisprudența citată).

32 Situația este diferită atunci când participația este însoțită de o imixtiune directă sau indirectă în administrarea societăților în care a avut loc dobândirea de participații, fără a se aduce atingere drepturilor deținătorului participațiilor, în calitatea sa de acționar sau de asociat (Hotărârea din 16 iulie 2015, Larentia + Minerva și Marenave Schiffahrt, C-108/14 și C-109/14, EU:C:2015:496, punctul 20 și jurisprudența citată).

33 În această privință, din jurisprudența constantă a Curții reiese că imixtiunea unei societăți holding în administrarea societăților în care a dobândit participații constituie o activitate economică în sensul articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112, în măsura în care aceasta implică efectuarea unor tranzacții supuse TVA-ului în temeiul articolului 2 din această directivă, precum prestarea de servicii administrative, financiare, comerciale și tehnice de către societatea holding în beneficiul filialelor sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, Larentia + Minerva și Marenave Schiffahrt, C-108/14 și C-109/14, EU:C:2015:496, punctul 21 și jurisprudența citată).

34 Rezultă că simpla imixtiune a unei societăți holding în administrarea filialelor sale, fără efectuarea unor tranzacții supuse TVA-ului în temeiul articolului 2 din Directiva 2006/112, nu poate fi considerată „activitate economică” în sensul articolului 9 alineatul (1) din această directivă (a se vedea în acest sens Ordonanța din 12 iulie 2001, Welthgrove, C-102/00, EU:C:2001:416, punctele 16 și 17). Prin urmare, o asemenea administrare nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2006/12.

35 În speță, din decizia de trimitere reiese că, în mod normal, în perioada în discuție în litigiul principal, MVM nu a primit nicio remunerație din partea filialelor sale pentru managementul centralizat al activităților desfășurate de grup. Astfel, potrivit considerațiilor care precedă, este necesar să se constate că imixtiunea MVM în administrarea filialelor sale nu poate fi considerată o „activitate economică” în sensul articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112, care ar putea intra în domeniul de aplicare al acestei directive.

36 Or, Curtea a statuat deja că TVA-ul aferent intrărilor pentru cheltuielile efectuate de o persoană impozabilă nu poate da naștere unui drept de deducere decât în măsura în care acesta se referă la activități care, având în vedere caracterul neeconomic, nu intră în sfera de aplicare a Directivei 2006/112 (Hotărârea din 13 martie 2008, Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, punctul 30, și Hotărârea din 29 octombrie 2009, SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, punctul 59).

37 Din aceasta rezultă că MVM nu poate beneficia de dreptul de deducere a TVA-ului plătit pentru serviciile în cauză, întrucât se referă la operațiuni care nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2006/112.

38 Această considerație nu este repusă în discuție de faptul că MVM a desfășurat alte activități, precum închirierea de centrale electrice și de rețele de fibră optică, din moment ce serviciile în cauză nu par să aibă o legătură directă și imediată cu vreo activitate economică impozabilă, în sensul jurisprudenței citate la punctul 29 din prezenta ordonanță, ceea ce revine însă instanței de trimitere să verifice.

39 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum a statuat deja Curtea la punctul 24 din Hotărârea din 16 iulie 2015, Larentia + Minerva și Marenave Schiffahrt (C-108/14 și C-109/14, EU:C:2015:496), un drept de deducere este admis în favoarea persoanei impozabile, chiar în absența unei legături directe și imediate între o anumită operațiune în amonte și una sau mai multe operațiuni în aval ce dau naștere unui drept de deducere, atunci când costul serviciilor în cauză face parte dintre cheltuielile generale ale persoanei impozabile și reprezintă, ca atare, elemente constitutive ale prețului bunurilor și serviciilor pe care aceasta le furnizează. Astfel, asemenea costuri au o legătură directă și imediată cu ansamblul activității economice a persoanei impozabile.

40 În speță, este cert că, în perioada în discuție în litigiul principal, MVM a desfășurat o activitate economică impozabilă, și anume închirierea de centrale electrice și de rețele de fibră optică. Or, pare dificil de conceput că serviciile în cauză, și anume servicii care au fost utilizate în interesul celorlalți membri ai grupului și servicii de administrare a afacerilor privind în special achiziționarea de participații, ar putea avea o legătură directă și imediată cu această activitate de închiriere, chiar privită în ansamblul său, ceea ce revine însă instanței de trimitere să verifice.

41 În plus, în observațiile prezentate Curții, MMV susține că, începând cu 1 ianuarie 2015, aceasta generează o marjă de profit din operațiunile de management strategic al societăților care fac parte din grup.

42 În această privință, este suficient să se constate că, chiar și în ipoteza în care această activitate de management ar trebui să fie considerată o activitate economică începând cu această dată, cheltuielile declarate între anii 2008 și 2010 pentru achiziționarea serviciilor în cauză nu ar putea face parte din elementele constitutive ale prețului acestor noi operațiuni impozabile și, prin urmare, nu ar putea da naștere dreptului de deducere a TVA-ului.

43 De asemenea, în fața Curții, MVM a susținut că serviciile în cauză au servit intereselor grupului și că, dat fiind că filialele sale desfășurau activități care dau naștere la dreptul de deducere, aceste servicii au o legătură cu activitățile economice ale întregului grup.

44 Cu toate acestea, în speță, trebuie remarcat faptul că imposibilitatea de a deduce TVA-ul aferent serviciilor în cauză este rezultatul alegerii făcute de MVM de a nu factura membrilor grupului serviciile sale de management.

45 În această privință, este suficient să se amintească faptul că, pe de o parte, antreprenorii sunt în general liberi să aleagă structurile organizatorice și modalitățile operaționale pe care le apreciază ca fiind cele mai adecvate pentru activitățile lor economice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2013, Crédit Lyonnais, C-388/11, EU:C:2013:541, punctul 46) și, pe de altă parte, că principiul

neutralității fiscale nu presupune ca o persoană impozabilă care are posibilitatea de a alege între două operațiuni să poată să aleagă una dintre acestea și să valorifice efectele celeilalte (Hotărârea din 9 octombrie 2001, Cantor Fitzgerald International, C-108/99, EU:C:2001:526, punctul 33).

46 În cele din urmă, deși instanța de trimitere ar fi trebuit să constate, în urma examinării menționate la punctele 38 și 40 din prezenta ordonanță, că unele dintre serviciile în cauză se referă atât la activitățile economice ale MVM, cât și la activitățile neeconomice ale acesteia, trebuie amintit că dispozițiile din Directiva 2006/112 nu cuprind norme privind metodele sau criteriile pe care statele membre sunt obligate să le aplice atunci când adoptă dispoziții care permit o repartizare a valorii TVA-ului aferent intrărilor după cum cheltuielile corespunzătoare se referă la activități economice sau la activități neeconomice (Hotărârea din 13 martie 2008, Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, punctul 33).

47 În aceste condiții și pentru ca persoanele impozabile să poată efectua calculele necesare, revine statelor membre obligația de a stabili metode și criterii adecvate în acest scop, cu respectarea principiilor care stau la baza sistemului comun privind TVA-ul. În special, statele membre trebuie să își exercite puterea de apreciere astfel încât să garanteze că deducerea nu se efectuează decât pentru partea de TVA care este proporțională cu valoarea aferentă operațiunilor care dau naștere unui drept de deducere. Acestea trebuie, așadar, să se asigure că respectivul calcul al proporției între activități economice și activități neeconomice reflectă în mod obiectiv partea reală a cheltuielilor în amonte imputată fiecăreia dintre aceste două activități (Hotărârea din 13 martie 2008, Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, punctele 34 și 37).

48 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolele 2, 9, 26, 167, 168 și 173 din Directiva 2006/112 trebuie interpretate în sensul că, întrucât imixtiunea unei societăți de tip holding, precum cea în discuție în litigiul principal, în administrarea filialelor sale nu este o „activitate economică” în sensul acestei directive, atunci când nu le-a facturat acestora din urmă nici prețul serviciilor pe care le-a achiziționat în interesul întregului grup de societăți sau al unora dintre filialele sale și nici TVA-ul aferent acestor servicii, o astfel de societate de tip holding nu poate beneficia de dreptul de deducere a TVA-ului achitat în amonte pentru aceste servicii achiziționate, în măsura în care acestea se referă la operațiuni care nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolele 2, 9, 26, 167, 168 și 173 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că, întrucât imixtiunea unei societăți de tip holding, precum cea în discuție în litigiul principal, în administrarea filialelor sale nu este o „activitate economică” în sensul acestei directive, atunci când nu le-a facturat acestora din urmă nici prețul serviciilor pe care le-a achiziționat în interesul întregului grup de societăți sau al unora dintre filialele sale și nici taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor servicii, o astfel de societate de tip holding nu poate beneficia de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată achitate în amonte pentru aceste servicii achiziționate, în măsura în care acestea se referă la operațiuni care nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive.

Semnături